

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] bunden Liste af Varer til en samlet Indførselsværdi, beregnet efter 1938-Importen, paa ca. 132 Mill. Kr. De Varer, der ved Handelsministeriets Bekendtgørelse af 3. November d. A. er overført til Frilisten, er Uld, Bomuld samt andre vegetabiliske Spindestoffer, Palme-, Kokos- og Jordnødder, Soyabønner, Raajern samt uædle Metaller.

Naar man ikke straks i Begyndelsen af September paa een Gang foretog alle de Overførsler til den bundne Liste, som nu har vist sig nødvendige, skyldes det, at man længst muligt ønskede at skaane Erhvervslivet for saa vidtgaaende Indgreb, ligesom Nationalbanken paa sin Side af samme Grund ogsaa i første Omgang undlod at foretage større Diskontoforhøjelse end absolut paakrævet.

Stillingen med Hensyn til Landets samlede Vareindførsel er herefter i Dag den, at af Danmarks samlede Vareindførsel, beregnet efter 1938-Importen, er Indførselen af Varer, repræsenterende en Indførselsværdi paa ca. 1 342 Mill. Kr., underkastet Importregulering, medens der fortsat er fri Indførsel for Varer, repræsenterende en årlig Indførselsværdi paa ca. 322 Mill. Kr. De vigtigste Frilistevarer er i Dag Korn og Foderstoffer, der beregnet efter 1938-Indførselen repræsenterer en årlig Indførselsværdi paa 225 Mill. Kr., Træ undtagen Haardttræ, der i 1938 lagde Beslag paa ca. 44 Mill. Kr., Fosfat, Fosforit o. lign., af hvilke Varer vi i 1938 importerede for ca. 10½ Mill. Kr., samt Fisk, hvis årlige Indførselsværdi ligger omkring 6 Mill. Kr. Endvidere er paa Friliste en Række forskellige andre Varer, af hvilke jeg skal nævne Radiorør, Save, Savklinger o. lign., Knapper, Baand, Bændler, Blonder m. v., Billedbøger, Atlas, Kort o. lign. samt en Række andre forskellige Varer, hvis Indførsel hver for sig kun lægger Beslag paa relativt beskedne Beløb.

Det er med Beklagelse, at jeg i Erkendelse af Situationens Alvor paa ny er gaaet til at overføre Varer til bunden Liste til saa betydelige Beløb som dem, der her er Tale om. Ved gentagne tidligere Lejligheder, baade i dette og i det andet høje Ting, i Valutaraadet og ved andre Lejligheder har jeg fremhævet, at Regeringen ikke vilde

opretholde Indførselsreguleringen længere eller i større Omfang end nødvendigt. I Løbet af Aaret 1938, da Danmarks valutamæssige Stilling et langt Stykke fremover viste betydelig Bedring, overførtes en Række vigtige Varer til Frilisten, dels Raavarer, dels ogsaa Halvfabrikater og enkelte Færdigvarer, ikke mindst Forbrugsvarer, i Erkendelse af, at Erhvervslivet og den forbrugende Befolkning havde Krav paa fri og billig Vareindførsel i det Omfang, Forholdene tillod det, under skyldig Hensyntagen til de handelspolitiske Forpligtelser og Opretholdelse af en rimelig Beskæftigelse her i Landet.

Den Linie, som for Danmarks Vareindførsel blev lagt ved de betydelige Frilisteoverførsler, som fandt Sted i Løbet af Aaret 1938, synes mig tilstrækkelig tydeligt at vise, at Regeringen saa langt som muligt vilde frigive Indførselen, for at Erhvervslivet kunde blive fritaget for de Vanskeligheder, som det — det kan ikke nægtes — i Aarene, der gik forud, i mangfoldige Tilfælde havde maattet kæmpe med. Det var mig derfor en Glæde, at man paa Grund af Begivenhedernes Udvikling i 1938 kunde frigive en meget væsentlig Del af Danmarks Vareindførsel.

Nu er Forholdene imidlertid totalt ændret, og det er nødvendigt at drage Konsekvenserne heraf. For Erhvervslivet er det store Indgreb, som uomtvistelig er sket ved de foretagne Overførsler fra Friliste til bunden Liste, selvsagt til meget Besvær, ikke mindst paa en Tid, da Begivenhederne ude i Verden gør alle Dispositioner saa risikable og usikre, og paa en Tid, hvor det er forbundet med største Vanskelighed at faa Varer hjem, og hvor det ofte kræver den største Energi at sikre sig de nødvendige Varer. Enhver maa dog imidlertid erkende, at Danmarks økonomiske Stilling paa Grund af Krigen er blevet en helt anden, end den var for et Par Maaneder siden, og at Indgreb har været nødvendige for at sikre den nødvendige Balance i Ind- og Udførsel. Man maa kun haabe, at Forholdene maa udvikle sig saaledes, at de iværksatte Indgreb — baade Valutacentralens importregulerende og Nationalbankens betalingsmæssige — kan blive saa kortvarige som muligt.

Lad mig i denne Forbindelse med Hensyn til paa det stærkt debatterede Benzinspørgsmaal fremhæve, at de forhaanden-